U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové ve věci žalobce: **R. A. M. A. B.**, zast. advokátem Mgr. Umarem Switatem, Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, Opočínek 57, Pardubice, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 11. 2022, čj. KRPE-66309-73/ČJ-2022-170022-SV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 12. 2022, čj. 66 A 4/2022-32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 11. 2022 podle § 124 odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, rozhodla o prodloužení zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Původně byl žalobce zajištěn na 60 dnů rozhodnutím žalované ze dne 23. 7. 2022. Dobu zajištění žalovaná prodloužila rozhodnutím ze dne 14. 9. 2022 o 60 dnů. Napadeným rozhodnutím byla doba zajištění prodloužena o dalších 60 dnů.

[2] Stěžovatel se bránil proti rozhodnutí žalované; tu krajský soud zamítl.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. V ní setrval na tom, že žalovaná neprokázala, že správní vyhoštění není možné realizovat v době zajištění. Pokud uvádí, že se prodloužilo vydání cestovního dokladu ze strany egyptských orgánů, nic žalované nebránilo v tom, aby tyto orgány urgovala. Ze spisu nelze zjistit, že by žalovaná vynaložila potřebné úsilí k tomu, aby potřebné dokumenty od egyptské strany získala. Stěžovatel také namítl, že žalovaná nevzala v potaz změnu okolností, a to že se stěžovatel stal solventním. Žalovaná tedy mohla uvažovat o uložení zvláštních opatření. Ekonomickou situaci stěžovatele ovšem vůbec nezjišťovala. Stěžovatel je kontaktní, má vůli co nejdříve vycestovat, k čemuž má dostatek finančních prostředků. Nemělo by mu přitom jít k tíži, že neposkytl žalované dostatečnou součinnost. Žalovaná se tedy dostatečně a srozumitelně nevypořádala s uložením zvláštních opatření.

[4] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná se ztotožnila se závěry krajského soudu. Odkázala na správní spis a své rozhodnutí. Podle jejího názoru krajský soud vypořádal veškeré námitky stěžovatele. Žalovaná rovněž podotkla, že zajištění stěžovatele opět prodloužila a činí úkony k ověření totožnosti stěžovatele a vyhotovení jeho cestovního dokladu.

[6] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud ji odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, body 11–12).

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná. NSS neshledal žádné pochybení krajského soudu, které by v této věci založilo přijatelnost kasační stížnosti (ani stěžovatel sám nezdůvodnil, proč by měla být jeho kasační stížnost přijatelná).

[8] V projednávané věci je sporné, zda žalovaná vynaložila dostatečné úsilí, aby ověřila totožnost stěžovatele a obstarala jeho náhradní cestovní doklad, a dostatečně odůvodnila, proč musela prodloužit zajištění stěžovatele. NSS nemá výhrady k tomu, jak tyto otázky vyhodnotila žalovaná a krajský soud, a souhlasí s nimi, že podmínky pro prodloužení stěžovatelova zajištění byly splněny. Krajský soud věc posoudil v souladu se zákonem i ustálenou judikaturou NSS (například s rozsudkem ze dne 13. 2. 2019, čj. 6 Azs 353/2018-20, body 12 a 13 a tam citovanou judikaturou). Žalovaná opakovaně v průběhu zajištění stěžovatele zjišťovala, v jakém stádiu je ověření totožnosti stěžovatele a vydání náhradního cestovního dokladu (viz např. úřední záznam ze dne 10. 10. 2022 a 8. 11. 2022). Žalovaná tedy nebyla ve věci pasivní a aktivně si hlídala, v jakém stadiu jsou podmínky pro realizaci správního vyhoštění stěžovatele. Nutnost prodloužit zajištění byla způsobena pasivitou egyptských orgánů. To nemůže žalovaná ovlivnit. Předpokládaná doba vyřízení přitom nebyla nepřiměřeně dlouhá. Žalovaná ve svém rozhodnutí vysvětlila, že z její zkušenosti bude ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladů u orgánů v zemi původu stěžovatele trvat 4 – 6 měsíců, a proto prodloužila dobu zajištění o dalších 60 dnů.

[9] Rovněž možnost uložit zvláštní opatření posoudily žalovaná a krajský soud v souladu se zákonem a judikaturou (viz například rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 132/2011-51), byť NSS podotýká, že krajský soud se dopustil jistého opomenutí, které však nemělo vliv na zákonnost napadeného rozsudku, jak dále rozvedeno.

[10] Žalovaná posoudila, že stěžovatel nemá podle svého sdělení žádné finanční prostředky a v průběhu zajištění si je nemohl vlastním přičiněním obstarat. V ČR nemá žádné vazby a svým předchozím jednáním nedává záruky, že by neporušoval české právní předpisy. V podrobnostech viz stranu 3 a 4 napadeného rozhodnutí.

[11] Krajský soud ovšem ve svém rozsudku nezohlednil rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. V tomto rozsudku byla řešena otázka, zda soud musí při přezkumu dodržení podmínek zákonnosti zajištění státního příslušníka třetí země, které vyplývají z unijního práva, zohlednit i takové nezákonnosti, které cizinec neuplatnil. Soudní dvůr EU dospěl k závěru, že požadavek na účinnost soudní ochrany zákonnosti zajištění vyžaduje, aby byl soud schopen rozhodnout o každé relevantní skutkové a právní okolnosti za účelem ověření zákonnosti zajištění. Správní soud je tedy povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince (ať již v návratovém, přijímacím či předávacím režimu, tj. dle vnitrostátního práva v režimu zákona o pobytu cizinců či v režimu zákon o azylu) přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, přestože nejsou součástí uplatněných žalobních (kasačních) bodů (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, čj. 34 Az 36/2022-32, rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2023, čj. 5 Azs 96/2021-39).

[12] I přes uvedené opomenutí však krajský soud uvedeným požadavkům dostál, a to i ve vztahu k možnosti uložit zvláštní opatření.

[13] Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců náleží mezi zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

[14] Krajský soud se možností uložit zvláštní opatření zabýval věcně a dovodil, že tvrzení stěžovatele o možnosti složit finanční záruku je nedostatečné a účelové a to, že je stěžovatel zastoupen advokátem, bez dalšího neznamená, že by byl schopen složit finanční záruku [§ 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců]. Jako účelové posoudil krajský soud též tvrzení stěžovatele, že by se mohl zdržovat na adrese svého advokáta, a pak na jiné adrese v ČR [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Stěžovatel totiž neuvedl, na jaké jiné adrese a na základě jakého jiného titulu by se zdržoval. Účelovost tvrzení stěžovatele dovodil krajský soud také z pobytové historie stěžovatele a to, že stěžovatel sám uvedl, že

jeho cílovou zemí je Německo, ČR je pouze tranzitní zemí a stěžovatel nemá v úmyslu se zde zdržovat ani usilovat o získání azylu. Z uvedeného též plyne nemožnost uložit zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud neopominul ani otázku případného nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, a byť se i zde dopustil stejné nepřesnosti (břemeno tvrzení a důkazní na straně stěžovatele), nemá to vliv na zákonnost jeho rozsudku, neboť z obsahu spisového materiálu k této ani dalším rozhodným otázkám nevyplývají relevantní skutečnosti.

[15] V této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

[16] Vzhledem k tomu, že NSS rozhodl již o věci samé, nerozhodoval pro nadbytečnost o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Policii, která by jinak toto právo měla, žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2023

Ondřej Mrákota
předseda senátu